משכון דאחרים וכדרבי יצחק –

It is another's משכון; and according to ר' יצחק

OVERVIEW

ר' יצחק משכון maintains that in a case where a loan was due and the ר' יצחק משלון so the מלוה was given a משכון from which to collect his loan¹; if this was lost or stolen² from the מלוה, he is held liable³. However if the שומר חנם was taken at the time of the loan⁴, then the משכון is treated as a משכון and is not liable for גניבה ואבידה. The גמרא taught that a מלוה who is in possession of a משכון (from his משכון and gives it to a woman for קידושין, she will become מקודשת according to ר' יצחק ושלא בשעת הלואתו שלא בשעת הלואתו will discuss whether the rule of משכנו בשעת הלואתו even by מקדושת בשעת הלואתו מקדושת applies) or is she מקדושת even by משכנו בשעת הלואתו משכנו בשעת הלואתו אוב מקדושת applies) or is she מקדושת even by משכנו בשעת הלואתו משכנו בשעת הלואתו אוב מקדושת even by משכנו בשעת הלואתו משכנו בשעת הלואתו אוב מקדושת even by מקדושת הלואתו משכנו בשעת הלואתו אוב מקדושת even by מקדושת even by מקדושת בערת הלואתו משכנו בשעת הלואתו אוב משכנו שלואתו אוב משכנו בשעת הלואתו אוב משכנו שלואתו אוב משכנו אוב משכנו שלואתו אוב משכנו אוב משכנו אוב משכנו אוב משכנו שלואתו אוב משכנו אוב משכנו אוב משכנו שלואתו אוב משכנו אוב משכנו אוב משכנו אוב משכנו אוב משכנו אוב משכנו אוב משכ

תוספות clarifies:

אף על גב דרבי יצחק איירי במשכון 5 שלא בשעת הלואתו 6 אף על

Even though that ר' יצחק is discussing a משכון שלא בשעת הלואתו, when he ruled that בשעת, nevertheless

- מצינו למימר כיון דבעל חוב קונה משכון שלא בשעת הלואה קנין גמור עד שיפדה עד משכון למימר כיון דבעל חוב משכון שלא בשעת משכון שלא בשעת משכון שלא בשעת משכון שלא בשעת is redeemed by the לוה הלואה הלואה -

-בשעת הלואה 8 נמי אלים שיעבודיה לחשב ממון also has a sufficient lien on a משכון בשעת הלואה that it should be considered his money 9 in regards -

 6 The פסוק of (דברים (תצא] 'ולך תהיה אדקה' (דברים לפסוק '' derives his ruling is discussing a שלא בשעת הלואה (see the previous שלא בשעת הלואהו be is (surely) required to return the משכון (at night, etc.); however he does not have the מדקה מצוה (since the משכון משכון) אדקה מעוד (since the משכון משכון) אדקה מעוד (since the משכון משכון משכון משכון) אדקה מעוד (since the משכון משכון משכון משכון משכון מערכון מערכון משכון מערכון מערכו

 $^{^{1}}$ This is referred to as משכנו שלא בשעת משכנו was taken [from the שליה בי"ד as a form of payment. If the מלוה does not redeem it within thirty days it belongs to the מלוה.

² See following תוספות ד"ה מנין (that according to תוספות he is liable for גניבה ואבידה [only] but not for אונסין). [According to בע"ח that the חייב si בע"ח even באונסין; the concept of בע"ח קונה משכון is more clearly evident.]

³ The value of the משכון is deducted from the loan. If the משכון is valued more than the loan, the מלוה is required to pay the לוה the excess value of the משכון.

⁴ This is referred to as משכנו בשעת הלואתו. The משכנו is then viewed (merely) as a security for the loan; not as a form of payment (since the loan is not due yet). The מלוה cannot collect from this משכון unless authorized by בי"ד (after the due date).

⁵ Others amend this to read במשכנו.

⁷ The ownership of an article is proportional to the loss suffered by the absence of the article. (One suffers no loss when a stranger loses their article.) The fact that the משכון (שלא suffers from the loss of the משכון (שלא הלואה) indicates that he owns it to a certain extent. His ownership in the משכון results from the fact that he may retain it if he is not paid. (However, he does not own it completely as if it is his own, for the לוה may redeem it [and the מלוה is also מלוה]).

 $^{^{8}}$ תוספות assumes that 'קידשה במשכון מקודשת' refers (also) to משכון בשעת הלואה.

- לקדש בו האשה ולקנות בו עבדים וקרקעות

to be מקדש a woman and to acquire slaves and property with this משכון.

תוספות offers additional examples that משכנו בשעת is considered that it belongs to the מלוה to a certain extent:

רכן צריך לפרש בפרק השולח (גיטין דף לז,א ושם) בההיא דאמר – And it is also necessary to similarly explain the פרק השולח in מרא concerning that which is stated there that -

המלוה על המשכון אינו משמט¹¹ ומפרש התם משום דקני ליה כרבי יצחק 12 One who lends with the security of a משכן is not subject to the laws of , and the גמרא explains the reason there, because he acquired the משכון 12 rules. This concludes the גמרא there.

asks: תוספות

ורבי יצחק הוי שלא בשעת הלואתו והמלוה משמע בשעת הלואתו – But ד' יצחק הוי שלא בשעת הלואתו when it was משכון and שלא בשעת הלואתו and the expression המלוה על המשכון אינו משמט indicates that it was בשעת הלואתו בשעת הלואתו (בבא מציעא פא,ב ושם) –

as it seems in the end of פרק האומנים; that the term המלוה על המשכון means a משכון המלוה על המשכון is not משכנו בשעת הלואתו ר' יצחק because משמט is not משכנו שלא בשעת הלואתו הלואתו is משכנו שלא בשעת הלואתו משכון שלא בשעת הלואתו?!

responds:

אלא הכי פירושו התם כיון דקני ליה שלא בשעת הלואתו לגמרי – But rather this is the explanation of the גמרא there; since he completely acquires the משכון when it was given -

- סברא הוא דיקנה הוא בשעת הלואתו שלא ישמט דחשיב של אחיך בידך to the extent is logical that the משכון בשעת הלואתו

⁹ Even though a משכון בשעת הלואה is not considered as belonging to the מלוה to the extent that he is liable for גניבה ואבידה, nevertheless he has a similar type of lien against this משכון מלא בשעת הלואה as a משכון in that he may hold it as collateral for his loan against the wishes of the לוה (as long as the לוה did not pay) and will eventually be able to satisfy his loan from this משכון. This right in the משכון is considered a monetary right. When he transfers the משכון to the woman (for לידושין) he is giving her this monetary right, which has value, and therefore she is מקודשת (albeit that it does not belong to her (or him) in the true sense of the word).

¹⁰ This is true, notwithstanding that the לוה certainly has the right to redeem the משכון from the sellers of the עבדים וקרקעות, because he must repay them the loan to retrieve the משכון.

¹¹ This is a מסכת in מסכת שביעית פ"י מ"ב cited in מסכת גיטין. The מלוה may collect his debt after מסכת.

¹² One is not permitted to collect a loan after שמיטה, however (since) the מלוה already owns the משכון; the loan was already 'collected' before שמיטה.

¹³ The גמרא גמרא there wanted to distinguish between two statements, that one was a משכון בשעת הלואתו and the other a משכון שלא בשעת הלואתו . The גמרא rejected this distinction and said that by both instances the expression המלוה על המשכון is used (indicating that it is בשעת הלואתו [see, א ד"ה על there בשעת הלואתו [see, א ד"ה על there בשעת הלואתו באונה באונ

that שמיטה should not be משמט for it is considered של אחיך בידך -

– ודרשינן בספרי (פרשת ראה) את אחיך תשמט ידך ולא של אחיך בידך (פרשת ראה) את אחיך משמט ידך ולא של אחיך בידך For we interpret in ספרי 'your hand should relinquish your brother, but not your brother which is in your hand'.

תוספות offers an additional example:

וכן יש לפרש פרק כל שעה (פסחים דף לא,ב ושם) –

And so too can we explain the גמרא in פרק כל שעה -

– בההיא דישראל שהלוה את העובד כוכבים על חמצו אחר הפסח עובר לרבי מאיר who lent money to an עכו"ם and it was secured by the סווים of the עכו"ם, the ישראל will transgress if he derives any benefit from this חמץ after פסח, according to המץ - ר"מ

ומפרש התם משום דקנה ליה כרבי יצחק –

And the גמרא there explains because the ישראל acquired the ר' יצחק as המץ acquired the משכנו בשעת acquired the משכנו בשעת הלואה -

וכיון דקני ליה כרבי יצחק שלא בשעת הלואתו –

And since he would acquire the משכון of משכון according to ר' יצחק when it was הלואה -

בשעת הלואתו קני ליה נמי לענין דקרינן ליה שלך אי אתה רואה:

He also acquires the משעת הלואה even בשעת הלואה in regards that we refer to it as that one may not 'see' אתה רואה; it is sufficiently his that he transgresses the אלו that one may not 'see' אמה שמץ which belongs to him.

SUMMARY

The rule of בע"ח קונה משכון (regarding גניבה ואבידה) is by a משכון שלא בשעת משכון שלא הלואה, nevertheless even by a מלוה משכון בשעת הלואה has a sufficient lien on it that he may use it for לקדש אשה (and other קנינים), and it exempts him from שמיטה, and makes him liable for בל יראה.

THINKING IT OVER

תוספות offers three examples that even by תוספות הלואתו it is considered as if it belongs to the אמיטה, and by קידושין (and שמיטה, and by ממיטה, and by חמץ בפסח. Is there a certain צריכותא to be made differentiating between these three applications (that we would not be able to derive one from the other if they were not all explicitly stated)?

_

¹⁴ The אחור writes (דרה (דרה (דרה (דרה (דרה) ואשר יהיה לך את אחיך תשמט ידיך that שמיטה (דרה מורה (that whatever you have by your brother, your hand should relinquish). We derive from this that your hand must relinquish that which is in your brother's possession; however אל אחיך בידך על אחיך שוא (that what which already in your hand (like a משכון) you are not required to relinquish. The מלוה (even in the case of בשעת הלואה) has no need to collect the loan (which is forbidden), since he already collected the loan by virtue of having the משכון in his possession.